

Dziesma dzimst sirdij un pieder sirdij

Ticēt vienradžiem vai meklēt spokus pagrabā ir visai dīvaina lieta, jo mūsdienās reti kurš to dara un turklāt šie pasakainie tēli ir tikai pasakās.

Tāpat arī Dāvids no 5.klases neticēja visiem šiem brīnumiem, kamēr ar viņu nenotika dīvains atgadījums.

Reiz māte aizsūtīja puisi uz pagrabu pēc kartupeļiem. Dāvids noskrēja lejā un pagrabā ieraudzīja lielus, garus aizkarus. Pašķirot tos, viņš ieraudzīja milzīgas durvis. Tās bija ciet. Kad viņš nopūta putekļus, bija redzams uzraksts: „Ja gribi tikt iekšā, atrodi atslēgu!”

Dāvids cītīgi sāka meklēt visapkārt un atrada to zem paklājiņa, kas bija pie durvīm. Puisis atvēra durvis, un viņu uzreiz apžilbināja spoža jo spoža saule. Zēns iegāja iekšā un ieraudzīja pasakaini skaistu mežu, lielu, varenu ūdenskritumu un ļoti daudz vienradžu, kas ganījās savā vaļā.

Dāvids palūkojās apkārt un ieraudzīja mazu meitenīti. Viņš jau gribēja uzdot kādu jautājumu, bet meitenīte piesedza viņa muti. Puisis neko nesaprata. Meitene paņēma Dāvidu aiz rokas un veda sev līdzī uz alu, kurā bija daudz zīmējumu. Puisis gribēja zināt viņas vārdu, tāpēc paņēma akmeni un uz alas sienas uzrakstīja: „Kā Tevi sauc?” Meitene arī paņēma akmeni un uzrakstīja savu vārdu - Keira. Viņa rakstīja tālāk : „Vai Tu māki dziedāt?”

Puisis ļoti labi dziedāja un dažreiz pat bija uzstājies solo koncertos, tāpēc viņš pamāja ar galvu. Meitene aizveda Dāvidu uz meža skatuvi. Nolika puisi pie mikrofona, un Dāvids sāka dziedāt paša sacerētu dziesmiņu, kas reiz kādā brīnumainā saulrietā viņam ienāca prātā.

Dziesma stāstīja par to, kā viņš mīl savu zemi, kur gribētu palikt uz mūžu. Lai arī var gadīties, ka būs jāpārvar grūtības, pat jācīnās ar ienaidnieku, viņš šo zemi nemainīs ne pret vienu. Šai zemei ir viņa dziesma. Dziesma, kas dzimst sirdij un pieder sirdij.

Dāvīda dziesma bija tik vienkārša, bet reizē tik skaista, ka visi pieklusā. Pēc tās izskanēšanas meitene sajūsmā aplaudēja. Viņai tik ļoti tā patika, ka viņa nolēma puisim izrādīt šo svešo vietu.

Keira Dāvidam parādīja skaistu ezeru, kurā peldēja daudzi jo daudzi gulbji. Pār lielākiem un mazākiem ūdenskritumiem saulē spoguļojās varavīksnes.

Dāvids bija sajūsmā par šo neparasto vietu. Meitene piegāja pie ezera un pamāja ar roku, lai iet viņai līdz. Viņi iekāpa koka laivā un devās uz ezera salu.

Tā nebija parasta sala, bet gan puķu. Tur bija rozes, rudzupuķes, margrietiņas, tulpes, vizbulītes un vēl daudz citu pasakainu puķu, kurām Dāvids pat nezināja nosaukumu.

Pagāja laiks, un Keira aicināja Dāvidu atpakaļ uz to vietu, kur viņu satika un kur bija teiksmainie vienradži.

Puisis nepaspēja pat nobrīnīties, kad jau bija pie durvīm, bet lejā uz paklājiņa bija maza aploksne ar uzrakstu "Dāvidam". Tur bija rakstīts:

„Dāvid, liels paldies, ka pavadīji šo laiku kopā ar mani! Es zinu, ka Tev droši vien šķiet dīvaina mana klusēšana. Taču tā vajag, jo mēs bijām Dziesmu pasaulē. Šeit drīkst tikai dziedāt. Man ļoti patika Tava dziesma.

Paldies par to! Kad sadomā, nāc ciemos!

Keira”

Dāvids pasmaidīja un pamēģināja ienākt vēlreiz, bet, atverot durvis, viņš ieraudzīja briesmīgu spoku, tāpēc nolēma mēģināt vēlreiz tikai citreiz.

Valmieras Pārgaujas sākumskolas

5.a klases skolnieces

Aļesjas Kovaļovas darbs.

Skolotāja Ilona Ozoliņa.